

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **P. G.**, zastoupena JUDr. Davidem Jarošem, advokátem, se sídlem Jílovská 1167/71a, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2013, č. j. 4 Az 4/2013 – 31,

takto:

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2013, č. j. 4 Az 4/2013 – 31, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 2. 2013, č. j. OAM-16/ZA-ZA06-ZA14-2011, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o žalobě částku 8228 Kč, a to k rukám advokáta JUDr. Davida Jaroše, **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč, a to k rukám advokáta JUDr. Davida Jaroše, **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 29. 11. 2013, č. j. 4 Az 4/2013 – 31, zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2013, č. j. OAM-16/ZA-ZA06-ZA14-2011, kterým

bylo rozhodnuto tak, že se stěžovatelce neuděluje mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), neboť v jejím případě nebyl naplněn žádný ze zákonných důvodů pro její udělení.

Stěžovatelka v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti především namítala, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť městský soud nesprávně posoudil stěžovatelkou uváděný skutkový stav, nezabýval se všemi okolnostmi, nenařídil ve věci jednání a spokojil se toliko s vyjádřením žalovaného. Poukázala na to, že ekvivalent všeobecného zdravotního pojištění jako je v ČR, v Arménii není a kvalitní lékařská péče je otázkou movitosti klienta. Téměř všechny léky, jež stěžovatelka nyní potřebuje, podléhají doplatkové povinnosti. Stěžovatelka zároveň potřebuje soustavnou lékařskou péči, přičemž její zdravotní stav je nyní stabilizovaný jen díky její dostupnosti v ČR. V Arménii nemá nikoho, kdo by jí finančně či jinak pomohl. Dcera i syn žijí v ČR. Pokud by tedy byla nucena vrátit se zpět do Arménie, mohla by být přímo ohrožena na životě a byla by vystavena, v širším slova smyslu, riziku vážné újmy, což by mohlo být považováno za porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“).

Zároveň stěžovatelka poukazuje na nutnost aplikace směrnice Rady č. 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, ve které pojem rizika vzniku vážné újmy ve vztahu k nederogovatelným základním právům osoby upravuje čl. 9 odst. 1 písm. a) a čl. 15. Protože dle názoru stěžovatelky nedošlo k plné transpozici tohoto předpisu do českého práva, měl by být uvedený pojem vykládán eurokonformně ve prospěch stěžovatele. Městský soud se však s touto námitkou nijak nevypořádal.

V případě vymezení pojmu „humanitární ochrana“ poukazuje stěžovatelka na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 2. 5. 1997, *D. proti Spojenému království*, stíž. č. 30240/1996, ve kterém stěžovatel úspěšně argumentoval objektivní nemožností efektivně léčit své zdravotní potíže v zemi svého původu. Možnost udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu z důvodu nedostatečné zdravotní péče ve státě původu připustil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69. V případě stěžovatelky je s ohledem na nemožnost uplatnění mezigenerační solidarity (ze strany dcery a syna) a neexistenci zaručeného standardu zdravotní péče v Arménii, dána nejen subjektivní, ale i objektivní nedostupnost lékařské péče. Onemocnění stěžovatelky jsou takového charakteru, že, při nedostatečné lékařské péči a medikaci povedou k invaliditě a zbytečnému předčasnému úmrtí stěžovatelky. Jedná se tedy o zvláště závažný zdravotní stav, na nějž dopadá přiměřeně ust. § 14a zákona o azylu, i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013 - 16.

Stěžovatelka dále namítá, že byla žalovaným v řízení mylně a neúplně, resp. zavádějícím způsobem informována ohledně možnosti jiného pobytového režimu v ČR,

když jí žalovaný odkazoval na možnost získání povolení k trvalému pobytu stejně, jak její získaly stěžovatelčiny zletilé děti. Právní úprava získání povolení k trvalému pobytu byla totiž změněna v roce 2008.

Městský soud dále porušil zásadu rovnosti stran a ústnosti řízení, neboť nevyzval stěžovatelku ke sdělení ve smyslu ust. § 51 s. ř. s., zda trvá na nařízení ústního jednání před soudem.

Stěžovatelka je přesvědčena, že její stížnost je přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje její vlastní zájmy. Jde zejména o paušální způsob vypořádávání se žalovaného se žádostmi o mezinárodní ochranu podle země původu žadatelů bez ohledu na jejich konkrétní situaci. Zároveň přenáší nejen břemeno tvrzení, ale i důkazní břemeno na stranu žadatelů, ačkoliv je zřejmé, že v tomto „důkazním testu“ pro objektivní nedostatek materiálních důkazů nemohou uspět. Dále má stěžovatelka za to, že je její stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. a contrario, neboť namítané důvody přinejmenším zčásti poukazují na nesprávnou aplikaci vnitrostátní ve smyslu přiznávání doplňkové ochrany žadatelů v ČR, jakož i nedostatečnou transpozici předpisu EU. V neposlední řadě stěžovatelka namítá, že úroveň porušení jejich procesních práv v předmětném řízení je takového charakteru, že by jí měla být poskytnuta ochrana zákonem předvídaným zákonem, tj. zrušením napadeného správního rozhodnutí. V právním státě je totiž nepřipustné, aby správní orgán antedatoval rozhodnutí ve věci samé a argumentoval před soudem nedostatečným vytčením procesních vad již ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, stejně jako rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především odkázal na své rozhodnutí a na rozsudek městského soudu, se kterým se plně ztotožňuje. Uvedl, že bylo prokázáno, že v Arménii existuje dostupná a účinná zdravotní péče a nic stěžovatelce nebrání, aby se léčila v zemi původu. Snaha stěžovatelky domoci se bezplatné a kvalitnější zdravotní péče na území ČR odporuje konstantní judikatuře ESLP, z níž vyplývá, že rozdílná zdravotní péče ve státě původu a zemi, v níž je žádost o udělení mezinárodní ochrany podána, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Dále odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž zdejší soud deklaruje, že azylová procedura nemůže nahrazovat procedury podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a to jistě ani tehdy, kdy je pro cizince obtížné dostat všem nárokům zákona o pobytu cizinců. Na závěr žalovaný uvedl, že ani v kasační stížnosti stěžovatelka nepředložila žádný podložený argument dokládající, že by jí v zemi původu hrozila smrt či mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, což by byly jediné důvody, kdy by jí mohla být udělena doplňková ochrana.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský (městský) soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský (městský) soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského (městského) soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského (městského) soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, a to z toho důvodu, že se městský soud a žalovaný při posouzení dané věci dopustily zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Stěžovatelka namítá nesprávné posouzení otázky neudělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu a neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a citovaného zákona.

Ke stížní námitce týkající se posouzení otázky udělení azylu z humanitárních důvodů lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikován pod č. 375/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, z níž vyplývá, že smyslem institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, kdy sice není možné udělit žadateli azyl podle ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale přesto by bylo v daném případě „nehumánní“ azyl neposkytnout. Při tomto rozhodování má správní orgán velmi široký prostor pro správní uvážení, přičemž je limitován pouze zákazem libovůle, který plyne pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře specifikoval skutečnosti, které jsou obvyklými

důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů, jako jsou *zvláště těžká nemoc* či *těžké zdravotní postižení, nebo příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, at' už způsobenou lidskými, či přírodními faktory* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). Žalovaný se zabýval rodinnou (syn a dcera žijí v ČR na základě povolení k trvalému pobytu, manžel žádá v ČR také o mezinárodní ochranu, sestry stěžovatelky žijí v Arménii), sociální a ekonomickou situaci stěžovatelky, přihlédl také k jejímu zdravotnímu stavu (stěžovatelka trpí trombózou dolních končetin, endokrinologickými chronickými obtížemi štítné žlázy a nespecifikovanými neurologickými obtížemi) a posoudil i situaci v oblasti poskytování zdravotnických služeb v Arménii, na jejichž nedostupnost stěžovatelka poukazovala (str. 6 rozhodnutí). Žalovaný při zvážení všech skutečností dospěl k závěru, že osobní situace stěžovatelky nelze označit za případ hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, přičemž toto rozhodnutí, které evidentně nebylo založeno na libovůli, zůstává v rámci výkonu jeho pravomoci.

Dále stěžovatelka namítá nesprávné posouzení otázky týkající se neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. b) zákona o azylu, přičemž namítá, že v její zemi původu není objektivně dostupná lékařská péče, kterou ve svém vážném zdravotním stavu potřebuje. Nejvyšší správní soud se otázkou udělení doplňkové ochrany v souvislosti se špatným zdravotním stavem stěžovatele a jeho nuceným návratem do země původu s nižší úrovní zdravotnických služeb již zabýval ve své judikatuře (rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). Z této judikatury, stejně jako z judikatury ESLP (rozsudky ze dne 2. 5. 1997, *D. proti Spojenému království*, stíž. č. 30240/1996, a ze dne 26. 6. 2013, *I. K. proti Rakousku*, stíž. č. 2964/12) vyplývá, že se obecně cizinci nemohou dovolávat porušení jejich práva nebýt mučen či podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestu, pouze na základě toho, že budou navraceni do státu původu a nebudou tak moci nadále čerpat výhody plynoucí ze zdravotní či sociální péče, která je zajištěna na území daného státu a které je vyšší úrovně než ve státě jejich původu. V opravdu výjimečných případech ale mohou porušení předmětného práva úspěšně namítat ti cizinci, kteří jsou velmi vážně psychicky či fyzicky nemocní a jejichž stát původu jim nemůže objektivně zajistit dostatečnou zdravotní péči, tedy zacházení v daném státě by mohlo dosahovat takové úrovně, že by mohlo být označeno za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trest, které je zakázáno čl. 3 Evropské úmluvy. V této souvislosti lze odkázat na již uvedený případ *D. proti Spojenému království*, v němž ESLP označil za porušení čl. 3 Evropské úmluvy vyhoštění cizince v terminálním stadiu choroby AIDS zpět do jeho země původu, tedy na Závětrné ostrovy v Malých Antilách, do ostrovního státu Svatý Kryštof a Nevis, neboť žádná z obou nemocnic tohoto karibského ostrova nebyla schopna podle ESLP tuto nemoc léčit způsobem, který by zachoval akceptovatelnou délku a důstojnost stěžovatelova života. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (a související judikatury ESLP) v případě posuzování udělení doplňkové ochrany cizinci, který namítá, že je ve špatném zdravotním stavu a úroveň zdravotnických služeb v jeho státě původu je objektivně nedostupná, je nutno posoudit, zda by pro něj návrat do země původu neznamenal zásah do jeho práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. Žalovaný se obecně otázkou udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 ve spojení s ust. odst. 2 písm. b) zákona o azylu zabýval v napadeném rozhodnutí především na str. 7. Uvedl, že „na základě žadatelem uvedených skutečností a na pozadí informací nezávislých a objektivních zdrojů

nedospěl k závěru, že by stěžovatelce hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy. Jmenovaná svou žádost založila na zdravotních a ekonomických důvodech. O žádných obavách ve smyslu hrozby vážné újmy dle zákona o azylu v případě návratu do vlasti se nezmínila. Informace MZV ČR ze dne 8. 11. 2012, č. j. 114785/2012-LPTP uvádí, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nebezpečí nehrozí. Z uvedeného vyplývá, že nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu žadatelce ve vlasti nehrozí.“ Žalovaný tedy neposoudil, zda by měla být stěžovatelce udělena doplňková ochrana z hlediska objektivní nedostupnosti lékařské péče, kterou ve svém zdravotním stavu potřebuje, nýbrž ji posoudil toliko z hlediska obecné hrozby mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy. Tento postup však není v souladu s judikaturou zdejšího soudu, ani s judikaturou ESLP. Žalovaný se sice snažil své odůvodnění v uvedeném smyslu doplnit v rámci svého vyjádření ke správní žalobě, k tomu však Nejvyšší správní soud uvádí, že argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě měly zaznít v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbohem právní problematiky učiněným až v řízení před soudem a na takto dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58). Navíc uvedený deficit odůvodnění rozhodnutí žalovaného městský soud nahradil svým vlastním odůvodněním. V napadeném rozsudku totiž uvedl skutečnosti, které podle jeho názoru svědčí o tom, že by stěžovatelce ani v souvislosti s jejím zdravotním stavem a s úrovní zdravotnické péče v Arménii, neměla být přiznána doplňková ochrana podle ust. § 14 odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Úkolem správního soudu však není napravovat nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a jeho rozhodovací důvody dovozovat nebo domýšlet, neboť tím by se stavěl do jeho role a nahrazoval by jeho činnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011 - 60). Uvedený postup byl tedy nesprávný, v důsledku čehož došlo i k jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že se žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany dopustil pochybení při posouzení, zda stěžovatelka splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a toto pochybení mohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Městský soud poté nepostupoval správně, když žalobu stěžovatelky zamítl, neboť pochybení žalovaného byla natolik závažná, že odůvodňovala zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Za této situace měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit a uložit mu řádně posoudit možnost udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána důvodně, aniž se musel zabývat dalšími stížnostními námitkami. Proto podle ust. § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu, a jelikož již v řízení před městským soudem byly dány předpoklady pro zrušení rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný

podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu, rozhodl o nákladech řízení o žalobě i o nákladech řízení o kasační stížnosti. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení.

V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením odměny právního zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí zastupování, sepsání žaloby) 6.200 Kč (§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) a náhrada hotových výdajů činí 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 6800 Kč, tj. 1428 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 8228 Kč.

V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením odměny právního zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) 3100 Kč (§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky) a náhrada hotových výdajů činí 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tj. 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 4114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu